

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-104/14-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Rostaš-Beroš, predsjednice vijeća, Jasminke Jenjić i Blanše Turić, članica vijeća, uz sudsku savjetnicu Mariju Tomas Mišetić, zapisničarku, u upravnom sporu tužitelja Županijskog suda u O., O., kojeg zastupa predsjednik A. R., protiv tuženice Povjerenice za informiranje, Zagreb, radi poništenja tuženikovog rješenja o ostvarivanju prava na pristup informacijama, na sjednici održanoj 5. veljače 2015.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev koji glasi:

„ Poništava se rješenje Povjerenice za informiranje: KLASA: UP/II-008-07/14-01/74, URBROJ: 401-01/04-14-08 od 29. listopada 2014.“

Obrazloženje

Tužitelj je odgovorom broj: 26-Su-41/2014-2 od 28. siječnja 2014. odbio zahtjev V. Š. za ostvarivanje prava na pristup informacijama jer zatražene informacije spadaju u kategoriju osobnih podataka sukladno članku 2. stavku 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka („Narodne novine“ 103/03., 118/06., 41/08., 130/11. i 106/12. – pročišćeni tekst) koje podatke je na temelju članka 11. tog Zakona zabranjeno davati na korištenje primatelja za čiju obradu odnosno korištenje nisu ovlašteni. Protiv takvog odgovora, koje ima značenje negativnog rješenja, tužitelj je izjavio žalbu koju je tuženica djelomično usvojila te V. Š. odobrila pristup dijelu traženih informacija.

Tužitelj je podnio upravnu tužbu kojom traži poništavanje tuženikovog rješenja (čl. 22. st. 2. t. 1. Zakona o upravnim sporovima – „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., dalje u tekstu: ZUS).

Tužitelj u tužbi tvrdi da je tuženica kod donošenja rješenja pogrešno primijenila materijalno pravo i da je pogrešno njeno stajalište da se ne krši Zakon o zaštiti osobnih podataka ako se podnositelju zahtjeva dostave traženi podaci. Tvrdi da se pristup zaštićenim informacijama, kao što su osobni podaci, može odobriti samo iznimno, a koja se iznimka mora tumačiti restriktivno i u svakom slučaju utvrditi jesu li ispunjene pretpostavke za to. Navodi da nisu navedeni razlozi koji bi

opravdavali donošenje tuženičinog rješenja, a da ti razlozi niti ne postoje.

Tužitelj tvrdi da se Zakonom štiti privatni život, ostala ljudska prava i temeljne slobode u prikupljanju, obradi i korištenju osobnih podataka, a da se radi o osobnim podacima koji su pribavljeni isključivo u svrhu provođenja postupka imenovanja na slobodno radno mjesto suca u Županijskom sudu u O.. Ujedno se poziva na presudu Visokog upravnog suda RH poslovni broj: Us-7254/2011-5 od 15. veljače 2012.

Zbog svega navedenog, tužitelj traži da Visoki upravni sud na temelju odredbe članka 58. stavka 1. ZUS-a usvoji tužbeni zahtjev i poništi tuženikovo rješenje.

Tuženik u odgovoru na tužbu tvrdi da tužitelj u svom rješenju niti u tužbi nije obrazložio koja bi to konkretno šteta bila po zaštićene interese odnosno u čemu se ona sastoji ako se podnositelju zahtjeva dostave zatražene informacije. Navodi da se na internetskim stranicama Vrhovnog suda RH i Ustavnog suda nalaze životopisi sudaca tih sudova. Poziva se na odredbu članka 15. stavka 2. točke 4. te stavka 5. kao i članka 16. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine” 25/13.). Tuženik tvrdi da je otvorenost i javnost djelovanja tijela javne vlasti važan segment ostvarivanja prava na pristup informacijama te da se onemogućavanjem transparentnosti u radu tijela javne vlasti onemogućava i navedeno pravo zajamčeno Ustavom RH. U odnosu na presudu Visokog upravnog suda RH poslovni broj: Us-7254/2011-5 od 15. veljače 2012. tuženik navodi da je presuda donesena na temelju Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine” 172/03., 144/10 i 37/11.) te da se radi o bitno drukčijim činjenicama jer je bila riječ i podacima svih kandidata, a ne o izabranim članovima Povjerenstva za odlučivanje o sukobu interesa.

Tuženik ostaje kod pobijanog rješenja iz razloga navedenih u obrazloženju rješenja te predlaže odbiti tužbeni zahtjev.

U dokaznom postupku sud je uzeo u obzir činjenice utvrđene u postupku donošenja pobijane odluke te je izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu tuženika.

Kako tužitelj osporava samo primjenu prava, činjenice su nesporne, a stranke nisu izričito zahtijevale održavanje rasprave (čl. 36. st. 4. ZUS-a), Sud je, bez održavanja rasprave, na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (čl. 55. st. 3. ZUS-a), ocijenio da je tužbeni zahtjev neosnovan.

Iz priloženog zahtjeva od 14. siječnja 2014. koji je V. Š. uputio tužitelju proizlazi da je korisnik prava na pristup informacijama podnio pisani zahtjev tužitelju za ostvarenje prava na pristup slijedećim informacijama:

1. Kada i gdje je položio pravosudni ispit A. R. koji je diplomirao na Pravnom fakultetu u O. 30. siječnja 1981.?

2. Je li, od kada do kada i što je na Županijskom sudu u O. i eventualno na Kantonalnom sudu u O. radio A. R.?

3. Gdje, od kada do kada i na kojim ostalim poslovima u BiH i Hrvatskoj je prije eventualnog rada na ova dva suda, a nakon položenog pravosudnog ispita radio A. R., dipl. iur.?

4. Kada je na Županijski sud u O. imenovan A. R.?

5. Presliku potvrde iz BiH i/ili Hrvatske o radnom iskustvu u pravnoj struci suca A. R. nakon položenog pravosudnog ispita, a prije zapošljavanja na Županijski sud u O.?

Tužitelj je V. Š. dostavio odgovor broj: 26-Su-41/2014-2 od 28. siječnja 2014. te je on protiv tog odgovora izjavio žalbu tuženici.

Tuženica je povodom žalbe V. Š. točkom 1. izreke pobijanog rješenja poništila taj odgovor. Točkom 2. izreke rješenja odobrila V. Š. pristup slijedećim informacijama: Potvrdi Osnovnog javnog tužilaštva M. S.-7/92 od 12. ožujka 1992., Mišljenju Županijskog suda u O. broj: Su-86/00 od 11. svibnja 2000. te Odluci o imenovanju sudaca Županijskog suda u O. donesenoj od strane Državnog sudbenog vijeća održanoj 1. rujna 2000. broj ID-43/00. Točkom 3. izreke rješenja

djelomično je odobrila pristup Diplomii o stečenoj visokoj stručnoj spremi i Uvjerenju o položenom pravosudnom ispitu na način da se u tim dokumentima prekriju datum, mjesto i država rođenja A. R., te je naložila tužitelju postupanje po po točkama 2. i 3. rješenja.

Naime, Zakonom o pravu na pristup informacijama je propisano da tijelo javne vlasti može ograničiti pristup informaciji ako je informacija zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka (čl. 15. st. 2. t. 4.) ili može učiniti dostupnim samo dijelove informacije (čl. 15. st. 5.). Kada se radi o informacijama za koje su propisana ograničenja iz članka 15. Zakona o pravu na pristup informacijama, tijelo javne vlasti nadležno za postupanje po zahtjevu za pristup informaciji dužno je, prije donošenja odluke, provesti test razmjernosti i javnog interesa (čl. 16.).

Prema odredbi članka 2. stavka 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka („Narodne novine” 103/03., 118/06., 41/08., 130/11. i 106/12. – pročišćeni tekst) osobni podatak je svaka informacija koja se odnosi na identificiranu fizičku osobu ili fizičku osobu koja se može identificirati (u daljnjem tekstu: ispitanik); osoba koja se može identificirati je osoba čiji se identitet može utvrditi izravno ili neizravno, posebno na osnovi identifikacijskog broja ili jednog ili više obilježja specifičnih za njezin fizički, psihološki, mentalni, gospodarski, kulturni ili socijalni identitet.

Po ocjeni suda, pravilno je tuženik primjenom odredbe članka 15. stavka 5. Zakona o pravu na pristup informacijama (t. 3. izreke rješenja) korisniku djelomično odobrio pristup Diplomii i Uvjerenju o položenom pravosudnom ispitu za A. R.. Naime, datum, mjesto i država rođenja A. R. koji su navedeni u tim dokumentima osobni su podaci do povrede kojih bi moglo doći neovlaštenim korištenjem od strane treće osobe u svrhu koja nije podudarna sa svrhom prikupljanja kako je propisano člankom 6. stavkom 2. i 3. Zakona o zaštiti osobnih podataka. Radi se o osobnim podacima zaštita kojih prevladava u odnosu na javni interes.

Međutim, što se tiče ostalih osobnih podataka pristup kojima je tuženik dopustio (t. 2. izreke rješenja), pravilno je ocijenjeno da se radi o podacima za koje prevladava javni interes u odnosu na štetu po zaštićene interese. Kako i tuženik tvrdi, radi se o osobama koje su se javile na dužnost u tijelu javne vlasti i koje se financiraju iz proračunskih sredstava, stoga javnost ima pravo znati tko su te osobe koje su dio javne vlasti. Javljanjem na oglas za takvu dužnost, osoba mora prihvatiti i potrebu javnosti za transparentnost rada tijela javne vlasti u što spada i pristup određenim osobnim podacima.

S obzirom na sve navedeno, tuženik je pravilno primijenio odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama i Zakona o zaštiti osobnih podataka, stoga je Sud, na temelju odredbe članka 57. stavka 1. ZUS-a, odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan.

U Zagrebu 5. veljače 2015.

Predsjednica vijeća
Lidija Rostaš-Beroš, dipl. iur., v.r.